

Mert közel a mennyek országa (Mt 3,2)

Sok évvel ezelőtt egy nagyböjti reggelen a kecskeméti nagy templomban gyóntattam. Egy fiatalember jött, hanyag mozdulattal maga mellé dobta táskáját, és mély bűnvallomásba kezdett: Atya, most jöttem ki a börtönből, mindent meg akarok bánni, új életet akarok kezdeni, ha most nem sikerül, akkor talán soha!

Arcára nem, de szavaira még ma is emlékszem. Sokszor elgondolkodtam rajta, hogy ez a börtönviselt ember a várva várt szabadulása után először nem a szüleihez, barátaihoz vagy éppen valamelyik szórakozóhelyre ment, hanem a templomba, egy fiatal paphoz, hogy megtérjen és új életet kezdjen. Ez a kegyelem. Ez a lelki csoda.

Az evangéliumok számos helyen, mint a mai szakasz is, meggyőző egyszerűséggel tanúsítják, Jézus tanításának központi témája Isten országa és uralma. Ennek elfogadására elengedhetetlen feltételként kívánja tőlünk a megtérést, a bűnbánatot - eredeti, görög kifejezéssel a metanoiát -, azaz lelkievilágunk, életünk és életszemléletünk gyökeres megváltoztatását. „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa” (Mt 3,2). „De ha meg nem tartotok bűnbánatot, mindnyájan ugyanúgy elvesztek.” (Lk 13,3)

A megtérés soha nem késő, erre mindig biztatás számunkra a jobb lator (Lk 23,39-43), a vámos Zakeus (Lk 19,1-10) és a Szentírás talán legszebb példabeszéde, a tékozló fiú története. (Lk 15,11-32)

A metanoia nyilvánvalóan egy korábbi életmóddal való szakítást jelent, és ezen belül az ember minden kapcsolatának, az önmagához, társaihoz és az Istenhez való viszonyának alapvető megváltoztatását. Aki megtér, új életet kezd, valamit bezár, hogy új ajtó nyíljon előtte. Valamit elenged, hogy valamibe, pontosabban valakibe belekapaszkodhasson. Vannak napenkénti kis megtérések, küszködve, harcolva önmagunkkal, de lehetnek egyszeri elhatározásra épülő, emberi értelemmel fel nem fogható nagy fordulatok. A Jóisten nem azt nézi, honnan jövünk, hanem hogy hova tartunk, sőt nem is az eredményt nézi, hanem az igyekezést. Indulni kell, menni kell az Ő irányában, az Ő parancsolatai szerint, bűnbánattal, szentgyónással, szívbeli megtéréssel. Most különösen is, a szent negyven napban, imádsággal, böjttel, a szeretet apró tetteivel.

A fiatalembert a szentgyónás után soha többé nem láttam, nem tudom további sorsát és életútját, de abban biztos vagyok, hogy az irgalmas Jézus megáldotta jó szándékát, a tisztulás utáni vágyát, és titokzatos kegyelmével segíti, kíséri, hogy megtérése teljesebb legyen, és megtalálja Isten országát.